

UYANIŞ SERİSİ/
Rev. İlhan Keskinöz

İbraniler 11:13 Bu kişilerin hepsi imanlı olarak öldüler. Vaat edilenlere kavuşamadılarsa da bunları uzaktan görüp selamladılar, yeryüzünde yabancı ve konuk olduklarını açıkça kabul ettiler.

14 Böyle konuşanlar bir vatan aradıklarını gösteriyorlar.

15 Ayrıldıkları ülkeyi düşünselelerdi, geri dönmeye fırsatları olurdu.

16 Ama onlar daha iyisini, yani göksel olanı arzu ediyorlardı. Bunun içindir ki, Tanrı onların Tanrısı olarak anılmaktan utanmıyor. Çünkü onlara bir kent hazırladı.

İbraniler mektubu bize kendi çağlarını imanla tamamlayan kimselerden bahsediyor. Bu kimseler imanla yaşadılar ve imanla öldüler. Bu kimseler vaatlere bakarak yaşadılar –*vaatlere kavuşamadılar ama onları uzaktan görüp selamladılar*. Onların böyle imanla yaşamaları, yeryüzünde yabancı, göçmen, misafir bir hac yolcuları olduklarına açık bir tanıklıktır.

Çünkü onlar vaatlere bakarak dolaştıkları her yerde daha güzel bir vatan aradılar. Bu yüzden onlar imanla yürüdükleri için ayrıldıkları hiçbir yeri özlemediler; bu yüzden de geri dönmeyi düşünmediler – *çünkü onlar daha iyi olanı, Tanrı temelli kenti özleyerek yürüdüler (11:10)*. Bunun içindir ki Tanrı onların Tanrısı diye anılmaktan utanç duymuyor. Çünkü onlar için bir kent hazırlamış bulunuyor.

Öyleyse bizler de iman atalarımızın bıraktığı örneğe dayalı olarak yaşamaya davet edildiğimiz açıktır. Ne var ki bazen insanlar vaatlere bakmayı unuturlar; bu durumda mirasları sanki bu dünyadaymış gibi yaşamaya başlarlar.

Filipililer 1:23 ayetinde Aziz Pavlus “*dünyadan ayrılmak ve Mesih’le birlikte olmak*” seçenekleri arasında kaldığını söylüyor. Çünkü o da “*mimarî ve kurucusu Tanrı olan temelli kent*” vaadine bakarak yürüyordu.

Ve yine ilerleyen ayetlerde şunu söylüyor:

Filipililer 3:13Kardeşler, ben kendimi buna erişmiş biri olarak saymıyorum; ama şu tek şeyi yapıyorum: gerideki şeyleri unutarak ve öndeki şeylere uzanarak,
14Mesih İsa’da Allah’ın en yüksek çağrısının ödülü için hedefe doğru koşuyorum.

Pavlus da Mesih’teki sonsuz yaşam vaadine dayanarak (3:10-12), bu dünyadayken henüz vaat edilenlere kavuşmuş olmasa da; imanla yürüyerek –*gerideki şeyleri unutarak*; geri dönmeyi düşünmeyerek- önündeki şeylere –*gelecekte olacak şeylere*- Mesih’te tamamlanacak olan şeylere bakarak ilerliyor. Ve 3:20-21 ayetlerinde imanla/umutla yürüyüşün tanıklığını şu sözlerle ifade ediyor:

“Oysa biz gökler ülkesindeyiz. Oradan bir Kurtarıcıyı Rab İsa Mesih’i bekliyoruz. O bu zavallı bedenimizi değiştirip Kendi yüce bedenine benzer kılacak. Bunu herşeyi kendine bağımlı kılma gücünü kullanarak yapacak.”

Böylece Mesih’teki umuda bağlanmış olan iman, bizleri mezardan, daha doğrusu boş mezardan öteye bakmaya teşvik ediyor.

İbraniler 11. Bölüm boyunca sıklıkla duygumuz bir söz var: iman... “*iman ile, iman sayesinde, imanlı, imanla...*” Öyleyse bu dünyasal hac yolculuğumuz boyunca olan Mesih’e doğru devam eden yürüyüşümüzde “*iman*”ı nasıl tanımladığımıza dikkat edelim. İman, benim kendi işlerime ya da kendi

içime döndüğüm bir iş olmaktan öte, bizi Tanrı'ya bağlayan bir araçtır. İman Tanrı'ya bağlı olduğunda bizler kendimize, kendi işlerimize güvenmek yerine, Antlaşmasına sadık Tanrı'ya bakarak devam ederiz. Eğer imanı *kendimin ne yaptığı, ne kadar yaptığı ya da ne yapamadığı* olarak kendi işlerime odaklarsam; Mesih'teki teselliden uzaklaşırım; Tanrı'daki sevinç ve esenlikte dinlenerek/büyüyerek devam edemem. Bu yüzden iman, Mesih'e bağlanmış olduğu için; ve Mesih zaferli olduğu için dayanır – bu yüzden Mesih'teki iman zaferlidir.

Öyleyse böyle bir imanın duası, *“sonsuz yaşam için korunduğunu bilen”* düşünceye dayanır; ve her yerde dünyanın geçiciliğine bakarak, Göksel olana susamış bir yürekten taşar.

Böylece bizler de bu geçici, ölümlü hac yolculuğumuz boyunca her zorluk ve sıkıntıya katlanırız; çünkü kendi yurdundan uzak bir misafirin başka topraklarda bocalaması gibi; dünyaya uyum sağlayamadığımız için sıkıntı çekeriz. Ama Mesih Yuhanna 16:33'te şöyle demiştir: *“bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!”*

Böylece iman sayesinde bizler de biliyoruz ki, göksel vatana şu anda kavuşmuş olmasak da, iman atalarımızın yürüyüşüne bakarak imanla yaşayacağız ve imanla öleceğiz.

Vaat eden Tanrı'nın sadık olduğunu bilmek, her durumda imana sarılarak yürümek için yeterli bir teşviktir.